

POSTANOWIENIE

20 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 20 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa S. P. i M. P.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 8 września 2022 r., V ACa 410/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Banku spółki akcyjnej w G. na rzecz S. P. i M. P.
po 1350 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 8 września 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne:

1) Czy art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. Prawo dewizowe ma zastosowanie – jako przepis imperatywny – do umowy kredytu zawartej z konsumentem w dacie obowiązywania tejże ustawy w przypadku uznania przez sąd za abuzywne postanowień tej umowy dotyczących przeliczeń kredytu denominowanego po kursie z tabeli banku, co w efekcie prowadzi do zastosowania kursu ogłaszanego przez NBP w miejsce wyeliminowanych postanowień umownych?

2) Czy sąd oceniając stosunek prawny nawiązany na kilka lat przed akcesją Polski do Unii Europejskiej, w sytuacji, gdy Polski system prawny nie był jeszcze dostosowany do prawa UE, powinien stosować prounijną wykładnię prawa?

W odpowiedzi na skargę powodowie wnosili o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie czynią zadość tym wymaganiom. Skarżący nie wskazał argumentów prawnych, które prowadziłyby do rozbieżnych ocen w zakresie sformułowanych zagadnień prawnych. Nie wykazał również, dlaczego dotychczasowy obszerny dorobek orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz TSUE, na który powołuje się w uzasadnieniu, jest niewystarczający do ich rozstrzygnięcia.

Ponadto w zakresie drugiego zagadnienia skarżący nie przedstawił wywodu wskazującego na to, jaki wpływ miałyby ewentualna odpowiedź na wynik sprawy. Nawet bowiem, gdyby przyjąć, że odpowiedź miałyby być negatywna, z której wynikałoby, że we wskazanych okolicznościach sąd nie powinien (nie miał obowiązku) stosować prounijnej (zgodnej) wykładni prawa, nie oznaczałoby to jeszcze wykluczenia dopuszczalności dokonania takiej wykładni.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.) obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

r.g.

[ms]